Renunciar al 9-N?

Opinió | 30-09-2014 | 18:25

Com deia fa poques hores Joaquim Almunia hi ha un abans i un després de la desafecció entre Catalunya i Espanya amb la campanya del PP en contra de l'Estatut d'Autonomia del 2006, fa ja 8 anys.

Durant el Govern de Pasqual Maragall es va intentar trobar un nou encaix entre Catalunya i Espanya amb l'Estatut d?Autonomia del 2006 que substituïa el del 1979. Intuïen que ja havia començat la segona transició.

De nou, Catalunya, cansada de no rebre propostes des del Govern d'Espanya a través d'una Reforma de la Constitució per superar les autonomies pactades en la transició, va prendre la iniciativa que varen copiar altres autonomies: Andalusia, València, Aragó, Galícia.

Però l'espera del nou model de finançament, la crisi econòmica, la recentralització, la negació de la nació-identitat i la sentència del Tribunal Constitucional el 2010 tanquen una etapa de la història de Catalunya i Espanya.

Les institucions espanyoles miops i sense resposta política; a Catalunya la llavor fructifica política, social, cívicament.

El president Mas i Convergència Democràtica de Catalunya passa del pacte fiscal a l'Estat propi i a reclamar independència en quatre anys; els mateixos anys en els quals creixen les manifestacions multitudinàries dels 11 de Setembre. L'independentisme a Catalunya és avui transversal, intergeneracional, de dretes i d'esquerres.

Una majoria parlamentària i social decideix que la millor manera, la més democràtica i pacífica, de dirimir i escollir entre opcions és habilitar un referèndum com Escòcia-Regne Unit (denegat) o posteriorment una consulta no vinculant. El PSC en el seu programa electoral del 2010 assumeix també el dret a decidir alhora que recupera la reforma federal.

El Parlament aprova la Llei de Consultes (aprovada per CiU, ERC, PSC, ICV-EUiA, CUP 107/135 diputats) i el president Mas convoca la consulta el 9-N el passat 27 de setembre a través del Decret

amb la pregunta acordada el desembre passat per CiU, ERC, ICV-EUiA i CUP.En paral·lel, entorn del 85% de municipis de Catalunya aproven mocions de suport al 9-N.El Govern d'Espanya del PP compleix la paraula reclamant suspensió al Tribunal Constitucional.
En menys de 24 hores tenim ja la suspensió cautelar.

I ara què? Punt i seguit. Ambició sense renúncies tema de fons (poder habilitar consulta prèvia si s'escau referèndum o referèndum si hi ha acord amb Govern d'Espanya) i alhora responsabilitat per no cremar les naus a curt termini.

Volíem ser Escòcia-Regne Unit a través d?un referèndum pactat entre Governs i ara desitgem poder ser Canadà. Va ser el Tribunal Constitucional canadenc que va requerir via política insinuada en la suspensió de la resolució de sobirania del gener del 2013 per part del Tribunal Constitucional espanyol que, per primera vegada, interpretava el dret a decidir com a dret i per fer-ho efectiu suggeria política.

Cal esgotar la via jurídica demanant l'aixecament de la suspensió cautelar de la Llei de Consultes i dictamen a curt termini al Tribunal Constitucional.

Renunciar al 9-N? Cal sumar i comptar persones per reclamar que s'habiliti finalment una consulta. Imaginem més de 3 milions de signatures. El que no podem fer és fer una consulta que no tingui garanties democràtiques i per això s'ha d'esperar dictamen del Tribunal Constitucional, exigint rapidesa i no enterrar definitivament Montesquiu.

Obeir al mandat popular ha de ser també conduir el procés a bon port. Ha fet bé el Govern de la Generalitat en suspendre cautelarment la campanya institucional del 9-N. Sense caure en trampes jurídiques per a desacreditar-nos internacionalment.
I això no ens ha d?eximir de treballar pel present i per tants temes urgents de caràcter social i de regeneració política.

El camí polític de poder triar entre autonomisme recentralitzador, federalisme, confederalisme i independència no tindrà retorn. Quan temps durarà la miopia del poder polític de l'Estat? Sense negociació, diàleg ni pacte no hi haurà tampoc Espanya.

Autor: Marina Geli Fàbrega/GN